

Kevätfestivaaliretki Unkariin 15.-21.3. 2010

Kevättä kohti...Niin luulimme, mutta ei ihan vielä oltu niin pitkällä. Saavuimme Budapestiin Unkarin kansallispäivänä. Oppaamme Kalle oli arvellut, että keskustassa voi olla tungosta, joten lounastimme ensin vähän kauempana sijaitsevassa Kis Tirol -nimisessä ravintolassa. Illalla kävimme kuitenkin joukolla kävelyllä Tonavan rannalla, parlamentinkin luona. Kylmä tuuli puhalsi eikä siellä enää väkijoukkoja näkynyt.

Mitä aamulla ensimmäiseksi näkyikään? Katot valkoisen peiton alla – totta se oli. Lunta oli yöllä satanut katoille, mutta kyllä se hävisi onneksi aamun aikana. Loppuviikolla, lauantaina ja sunnuntaina lämpötila hipoi jo kahtakymmentä astetta ja aurinkopaikoissa oli ihan mukavan lämmintä. Samalla voi nähdä nurmikon alkavan vihertää. Orvokkeja oli jo istutettu paikoin. Aamuisin kuului mustarastaan huilu niille, jotka heräsivät aikaisin ja joilla ei korvatulppia ollut... Budapestin kevätfestivaali alkoi vasta viikon loppupuolella. Keskiviikkona vietimme iltaa jazzklubissa, missä klubin isäntä tuli toivottamaan meidät tervetulleiksi. Meille oli varattu sinne istumapaikat, koska illan mittaan väkeä tuli talon täydeltä. Ilta oli oikein antoisa ja musiikki nautittavaa.

Järvenpääläisten kuuluu tietenkin käydä tervehtimässä ystävyyskaupunkia Vácia. Aamulla suunnistimme tavallisella linja-autolla sinne, tutustuimme kaupunkiin kävellen ja söimme hyvin miellyttävässä uudessa kellariravintolassa, nimeltään Vaczi Remete Pincé. Luterilaisen seurakunnan pastori János Detre esitteli iltapäivällä kirkkoaan ja kertoi seurakunnan toiminnasta. Osa seurueesta jäi Vácin VIII kevätfestivaalin avajaiskonserttiin. Väliajalta jouduimme lähtemään bussille. Pianotaiteilija Gergely Bogány soitti yhtä ihanasti kuin viime vuonna ja yhteistyö Vácin sinfoniaorkesterin ja orkesterinjohtaja Pali Farkasin kanssa oli saumatonta. Istumapaikaltani viulistien kenkien tasalta johtajan toiminta näkyi hyvin. On sanottava, että mitään hukkatiloja ei konserttisalissa näytä olevan ja tuoleja kannetaan lisää, jos kaikille ei riitä istumapaikkoja.

Lauantaina osallistuimme sitten Budapestin festivaalin kahteen tilaisuuteen. Ensin nähtiin ja kuultiin Lévy-Kunzen musikaali Rebecca Operettiteatterissa ja illalla vastapäätä olevassa Thalia teatterissa kuunneltiin 100-päistä mustalaisorkesteria.

Retkipäivänä suuntasimme Egerin kaupunkiin ja sen ympäristöön. Unkarin korkeimmalle vuorelle Kékesille (1014 m) kiipesimme myös, tosin bussissa turvallisesti istuen. Siellä vielä näkyi laskettelijoita ja mekin voimme heitellä leikkimielisesti lumipalloja, lunta kun emme olleet aikoihin nähneet saati koskettaneet.

Bélapátfalvan kylässä tapasimme taas suomalaisten ystävän. Pienen järven rannalla sijaitsevan Villa Tópart -majatalon isäntä otti meidät ystävällisesti vastaan ja nautimme tietenkin runsaan unkarilaisen aterian.

Festivaalimatkoilla kuuluu tietysti saada myös ruumiin ravintoa hengen ravinnon lisäksi. Voi sanoa, että sitä oli riittävästi ja se oli hyvää. Oppaamme Kalle tuntee aika hyvin suomalaisten maun ja hän tietysti piti myös velvollisuutenaan saada

tarjolle ruokia, "joita ehdottomasti on Unkarissa maistettava". Ruokaa saimme useana päivänä muualla kuin Budapestissa. Erityisesti mieleeni jäi Vácin uusi kellariravintola ja sen ruoka. Lähtöpäivänä tutustuimme pikaisesti Szentendren barokkikaupunkiin ja nautimme lounaan Léanyfalun kylässä, vierailimme matkanjohtajamme luona ja ostimme kylän kaupasta vielä kotiin viemisiä.

Kyselin myös muutamien matkatovereiden ajatuksia matkasta. Eila ja Pentti olivat nauttineet erityisesti Benkő Dixieland Bandin klubi-illasta ja myös matka Kékesille ja Bélapátfalvan kylään jäivät mieleen antoisina. Samaa mieltä oli Helvi. Hänen listaansa kului vielä muutakin. Vácin käynti ja siellä kuultu konsertti olivat hänestä olleet kiinnostavia. Széchenyin kylpylässä käynnillä oli elämyksen lisäksi vaikutusta enemmänkin. Yöllä ei enää särkenyt jalkoja, kuten muuten matkalla pyrki särkemään. Helvi muisteli kaihoten gulassikeittoakin.

Ranskalaisten impressionistien näyttely Kaunotaiteen museossa sattui myös hyvään saumaan meitä ajatellen. Helviä olivat puhutelleet esillä olleet Cezannen ja Picasson työt.

Matkan onnistumiseen vaikuttaa myös seura ja haastatteleman matkatoverit kuten minäkin, arvioivat, että meitä oli onnistanut. Olimme saaneet hyvät matkatoverit, joiden seurassa viihtyi ja joiden kanssa oli mukava kulkea metrossa ja muualla. Jaakko on kaiketi jo alun perin ajateltu matkanjohtajan hommaan, kun katsoi kokoa ja kuunteli ääntä. Ei ollut epäilystä, millä asemalla oli jäätävä pois, kun Jaakko ilmoitti sen niin pontevasti, että ehkä joku paikallinenkin totteli vahingossa.

Kiitos matkan järjestäjille!

Muistelijana Liisa Viras

(kuvat: Heli Alaja)

